



Arrest

nr. 211 726 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 26 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Burundees staatsburger te zijn, van Tutsi-origine, afkomstig van Bujumbura. Op 11 december 2015 vielen twee politieagenten, onder begeleiding van 9 jongeren, uw restaurant binnen, waar ze enkele aanwezige klanten doodden en u meenamen. U werd gedurende een week opgesloten. Tijdens deze week werd u ervan beschuldigd in uw restaurant medestanders van Alexis Sinduhije, een oppositieleider, eten te geven en hiervoor geld te ontvangen. U werd tijdens uw gevangenschap geslagen en verkracht. Na zeven dagen werd u naar buiten gebracht, nadat uw familieleden hadden onderhandeld en betaald voor uw vrijlating.

U ging naar het militair hospitaal waar u door een u bekende arts verzorgd werd. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis vernam u dat de politieagenten die door uw familie werden betaald om u vrij te krijgen ontevreden waren met het bedrag. Er werd u aangeraden het land te verlaten. U vertrok op 24 februari 2016, samen met uw kinderen, naar Tanzania, waar u begon met het regelen van uw vertrek naar Europa. U kon op een frauduleuze manier een visum voor Italië bemachtigen. Op 11 juli 2016 kwam u vervolgens in Italië aan waar u ongeveer drie weken bleef alvorens door te reizen naar België waar u op 4 augustus 2016 asiel vroeg. Uw man, die de Britse nationaliteit zou hebben, vervoegde u later in België en zou in België over een verblijfsrecht beschikken.

Op 14 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing en op 30 november 2017 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing bij arrest nr. 195 970.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*Vooreerst dienen enkele vaststellingen te worden gedaan bij de **documenten** die u tijdens uw asielprocedure voorlegde en die toelaten geen geloof meer te hechten aan uw verklaringen met betrekking tot de ernstige problemen die u in Burundi zou hebben gekend met de autoriteiten.*

Zo dient te worden vastgesteld dat het paspoort, waarmee uw oudste zoon reisde, door de Burundese autoriteiten werd afgeleverd op 25 februari 2016, zijnde twee maanden nadat u ontsnapt zou zijn uit de handen van de Burundese autoriteiten, die u nu nog steeds zou vrezen. Dat de Burundese autoriteiten een internationaal paspoort afleveren aan uw minderjarige zoon tast reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen over een vervolging door deze autoriteiten aan. Uit het paspoort van uw zoon H., blijkt bovendien dat hij de dag na het verkrijgen van zijn paspoort naar Tanzania reisde. De stempel in zijn paspoort toont aan dat hij gecontroleerd werd, wat opnieuw vragen doet rijzen bij uw verklaringen dat u gezocht wordt door de Burundese autoriteiten, aangezien men er kan van uitgaan dan indien u werkelijk zou gezocht worden, de autoriteiten uw minderjarige zoon niet zo gemakkelijk zouden laten vertrekken. In het verzoekschrift (dd. 12/7/2017), opgesteld door uw advocaat tegen de beslissing van het CGVS, vermeldt uw advocaat dat het paspoort van uw minderjarige zoon verkregen werd via het betaling van smeergeld en voegt hij eraan toe dat corruptie wijdverbreid is in Burundi (zie verzoekschrift p. 19). Er dient echter te worden opgemerkt dat uw advocaat verder in het verzoekschrift wel naar de Burundese juridische regels verwijst om uit te leggen waarom u, als meerderjarige ouder, op het moment dat u door de Burundese autoriteiten zou zijn gezocht, diende terug te keren omdat uw aanwezigheid nodig was om een document voor een minderjarig kind te verkrijgen. Hij voegt eraan toe : "Zonder dit paspoort zou de zoon nooit het land kunnen verlaten." (zie verzoekschrift p. 22). Indien u in staat was, via de wijdverbreide corruptie (dixit uw advocaat) in Burundi, met smeergeld een paspoort te krijgen voor uw zoon, kan aangenomen worden dat uw aanwezigheid volgens de Burundese juridische regels niet stricto sensu noodzakelijk was. Het verweer van uw advocaat in deze is niet consistent, noch consequent.

Echter, de vaststellingen met betrekking tot het paspoort van uw zoon H. verdwijnen in het niets in vergelijking met de vaststellingen die kunnen gemaakt worden betreffende uw eigen internationaal paspoort.

Volgens uw verklaringen voor het CGVS werd u door de Burundese autoriteiten opgesloten van 11 december 2015 tot en met 18 december 2015, waarna u onmiddellijk naar het militair hospitaal ging om er verzorgd te worden.

Pas op 25 december verliet u het ziekenhuis, waarna u de volgende dag naar Rumonge (een stad in Burundi) werd gebracht. Daar wachtte u tot 24 februari 2016 om te vertrekken naar Tanzania (zie gehoor CGVS, p. 8-9). Uit de stempels in uw paspoort blijkt echter dat u reeds op 29 januari 2016 Burundi verliet en op 30 januari, via Rwanda, in Tanzania aankwam (zie pp. 8-9 van uw paspoort). U werd gecontroleerd op de luchthaven van Bujumbura door de Burundese autoriteiten bij uw vertrek, wat opnieuw ernstige vragen doet rijzen bij uw verklaring door de Burundese autoriteiten gezocht te worden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u op 15 februari 2016 openlijk, via de luchthaven van Bujumbura terugkeerde naar Burundi, het land waar volgens uw verklaringen uw leven in gevaar is, om op 24 februari, inderdaad zoals u ook verklaarde voor het CGVS, terug te keren naar Tanzania. Het ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees dat u gedurende meerdere dagen, via een gecontroleerde weg dan nog, kon en wou terugkeren naar Burundi, enkele weken nadat u door de autoriteiten zou zijn vastgehouden, gefolterd en verkracht. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (rapport Amnesty International) blijkt bovendien dat het voor Burundezers die dienden te vluchten zonder officiële reisdocumenten alles behalve eenvoudig en veilig was om over de grens te geraken : "Many tried to leave by informal routes, as they did not have official travel documents; they were afraid of being accused of joining the rebellion, being refused permission to leave or being arrested

at the border for trying to leave.” Dat u erin slaagde toch officiële documenten te bekomen in dit klimaat en er zelfs in slaagde tot tweemaal toe Burundi te verlaten, tast ernstig uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw ondergane problemen en profiel aan.

Deze vaststellingen worden bovendien versterkt en ondersteund door wat werd waargenomen op uw facebookprofiel (zie informatie in uw administratief dossier). Uit uw facebookprofiel en dat van uw oudste zoon H., blijkt immers dat u inderdaad op 15 februari 2016 een foto postte waaruit blijkt dat u reisde met het vliegtuig, samen met uw jongste zoon. Op 30 januari 2016 postte uw oudste zoon een foto op zijn facebookprofiel waaruit blijkt dat hij op 30 januari 2016 het vliegtuig nam.

Verder kan uit uw facebookprofiel worden afgeleid dat u in de periode waarin u verklaarde opgesloten geweest te zijn en in het ziekenhuis gelegen te hebben (van 11 tot 25 december), wel heel actief was op facebook. Op 14 december 2015, toen u volgens uw verklaringen opgesloten zat, werden er op uw facebookaccount foto's van uw kinderen en uzelf op het strand gepost. Op 17 december 2015, toen u volgens uw verklaringen nog steeds opgesloten zat, werd er op uw facebookprofiel een foto gepost van een feest waarop u aanwezig was. Op 25 december, de dag dat u het hospitaal zou verlaten hebben, werden er op uw facebookprofiel opnieuw meerdere foto's gepost, evenals op 26 december. Er werd ook met uw account meermaals gereageerd in deze periode. U tijdens het gehoor geconfronteerd met enkele vaststellingen betreffende uw facebookactiviteiten tijdens uw beweerde opsluiting, reageerde u door te stellen dat het uw zoon is die actief is op uw facebookprofiel en dat u niet weet hoe u foto's moet posten op facebook, noch hoe u berichten moet lezen of beantwoorden (zie gehoor CGVS, p. 11-12). Hoewel nooit kan worden uitgesloten dat iemand anders eens een post plaats op een facebookaccount indien deze beschikt over de nodige paswoorden, dient te worden vastgesteld dat het zeer onwaarschijnlijk is dat uw zoon, die trouwens zelf over meerdere facebookaccounts beschikt, dermate actief zou zijn op uw facebookaccount. Bovendien lijkt hij zich dan toch wel heel erg in uw rol in te leven. Zo noemt hij op 14 mei jl uw moeder 'my mam' (sic); wenst hij zichzelf op 21/5/2016 via uw facebookprofiel een gelukkige verjaardag; post hij op 29 mei 2016 de tekst 'love you my boy'; schrijft hij op 27 oktober 2015 'I like my job' bij enkele foto's van decoraties voor een feest,.. Er dient ook te worden opgemerkt dat u reeds in november 2010 een facebookaccount aanmaakte, toen uw zoon H. amper 10 jaar oud was. Het is onwaarschijnlijk dat hij uw facebookaccount zou opgemaakt hebben en onderhouden hebben in die periode. U hebt (dd. 29/5/2017) 1.233 facebook-vrienden die uw zoon allemaal zou 'gemaakt' hebben. Ook dit is allerminst aannemelijk te noemen. De aard van de reacties op uw facebookprofiel laat toe te concluderen dat het niet uw zoon was die deze opstelde, maar wel degelijk u zelf. Wat betreft de schriftelijke opmerkingen die uw advocaat nog toevoegde (dd. 31/5/2017) kan worden opgemerkt dat deze herhaalt dat uw zoon berichten op uw facebook-account zou geplaatst hebben. Hij haalt het bericht dd. 14/12/2015 aan met foto's van u en uw kinderen op het strand, waarbij vermeld staat 'Ik ben God dankbaar voor deze rijkdom, waarover ik trots ben.'; bezwaarlijk een tekst van de hand van een jongen van 15 jaar, die op dat moment, althans volgens de brief van uw advocaat, ervan overtuigd is dat zijn moeder ergens ondergedoken was.

Wat betreft de opmerking van uw advocaat, dat bij de foto van het huwelijk van uw nicht vermeld wordt 'Waaw, kijk naar de familie van mijn moeder K.F.' - waarbij de advocaat toevoegt (afkorting familienaam moeder)- en diens conclusie dat dit uitdrukkelijk aangeeft dat uw zoon zich effectief bezig hield met de facebook-account, dient te worden vastgesteld dat niet kan ingezien worden hoe de advocaat deze conclusie trekt aangezien ten eerste u ook een moeder hebt en dus een familie van uw moeder waarnaar u kan verwijzen in een bericht; ten tweede uw naam A.I. is en u dus noch de letter K, noch de letter F als initialen heeft.

Er werd u tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of u tijdens uw opsluiting contact had met de buitenwereld, waarop u enkel refereerde naar een contact dat u had met uw broer, via een telefoon die u werd doorgegeven. U verklaarde op geen andere manier contact gehad te hebben met de buitenwereld en geen GSM gehad te hebben (zie gehoor CGVS, p. 9-10). Het is dus onmogelijk dat u deze posts tijdens uw opsluiting kon doen. Bijgevolg zijn uw verklaringen betreffende uw opsluiting totaal ongeloofwaardig.

Wat betreft de opmerking van uw advocaat in zijn verzoekschrift (dd. 12/6/2017), met name dat “een aantal facebookberichten in een niet Europese taal, Swahili” opgesteld zijn, er geen vertaling is bijgevoegd en een raadsman niet kan geacht worden Swahili te kennen kan het volgende worden opgemerkt : er wordt in de motivering van het CGVS verwezen naar data, foto's en teksten in het Engels of Frans. De passages in het Swahili worden door het CGVS niet gebruikt in haar motivering van de beslissing. Indien de raadsman graag de inhoud wil kennen staat het hem vrij zijn cliënte hierover te bevragen. Enkel de posts die voor het CGVS als inhoudelijk relevant werden beoordeeld, werden vertaald.

Er zijn echter nog meer elementen die fundamenteel afbreuk doen aan uw algehele geloofwaardigheid. Zo verklaarde u na uw opsluiting voor medische verzorging naar het militair hospitaal van Bujumbura gegaan te zijn (zie gehoor CGVS, p. 8).

Toen u erop attent gemaakt werd dat het toch wel een risico inhoudt om, nadat men is ontsnapt uit gevangenschap door de autoriteiten, een hospitaal vol Burundese militairen op te zoeken, stelde u dat u er een arts kende, uw gynaecoloog. U verklaarde dat uw kinderen ook in het militair hospitaal geboren werden (zie gehoor CGVS, p. 10). Echter, uit de paspoorten van uw kinderen blijkt dat ze geboren zijn in de communes Bwiza en Buyenzi, terwijl het militair hospitaal gelegen is in de commune Kamenge. Wat betreft uw verklaringen dat u in de commune Cibitoke, waar op 11 december 2015 inderdaad meerdere incidenten plaatsvonden (zie informatie in uw administratief dossier), woonde, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt : u verklaarde voor de DVZ en voor het CGVS dat u daar een klein restaurant (weliswaar met vijf personeelsleden) had. Er dient te worden vastgesteld dat u op uw facebookprofiel wel honderduit melding maakt van uw andere beroep, dat u voor de DVZ naliet te vermelden, met name decoratrice van trouwgelegenheden, maar er nergens enige melding wordt gemaakt van uw restaurant in Cibitoke. Nergens uit uw documenten blijkt dat u woonachtig was in Cibitoke. Uw huwelijksakte vermeldt de commune Rohero als plaats van gebeuren, uw kinderen gingen naar school in het centrum van de stad en later in de Commune Kigobe (zie gehoor CGVS, p. 5) en uw zoon vermeldt op zijn facebookprofiel als woonplaats 'Nyamirambo, Muramvya, Burundi', een plaats buiten Bujumbura. Er wordt bijgevolg ernstig getwijfeld aan uw activiteiten in Cibitoke.

Wat betreft de situatie van uw man kan nog het volgende worden opgemerkt : u verklaart dat uw man de Britse nationaliteit heeft en woonachtig was in Groot Brittannië. Hij zou niet met u van Tanzania naar België gereisd zijn, maar vanuit het Verenigd Koninkrijk jullie nagereisd zijn (zie gehoor CGVS, p. 3). Uit de foto's die op uw facebook te vinden zijn, blijkt nochtans dat uw man, in juli 2016, mee met jullie op het vliegtuig naar België zit. Het is trouwens op zijn minst merkwaardig te noemen dat u, van wie de echtgenoot en de vader van haar kinderen, de Britse nationaliteit zou hebben, niet overwogen hebt naar Groot-Brittannië te gaan. U gevraagd naar een mogelijke Britse nationaliteit voor uw kinderen, of voor u zelf verklaart u dit niet te weten. Indien u zich werkelijk in Burundi en daarna in Tanzania gedurende meerdere maanden in een precaire situatie zou bevonden hebben, is het niet aannemelijk dat u deze optie, niet zou overwogen hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het immers mogelijk is dat uw kinderen van rechtswege de Britse nationaliteit hebben, en dat er zich in Dares-Salaam een Britse ambassade bevindt. Indien jullie werkelijk in nood waren mocht van jullie verwacht worden dat u tijdens uw verblijf in Tanzania beroep zou hebben gedaan op de Britse ambassade. Dat u naliet dit te doen tast eens te meer de ernst van uw vrees aan. Niettegenstaande u als echtgenote van een Brits staatsburger en moeder van mogelijke Britse staatsburgers een beroep kon doen op de Britse ambassade in Tanzania, of er alvast kon informeren naar mogelijkheden tot verblijf in Groot Brittannië, kozen jullie ervoor om, op frauduleuze wijze met frauduleuze documenten een visum te verkrijgen voor één van de lidstaten van de Europese Unie, met name Italië (zie gehoor CGVS, p. 6). U verklaart dat uw man de smokkelaar smeekte om alles te doen om een visum te krijgen opdat u kon vertrekken (zie gehoor CGVS, p.5). Dat ook uw man er niet aan dacht een beroep te doen op zijn ambassade, tast de ernst van uw problemen maar ook de geloofwaardigheid van jullie profiel ernstig aan.

Verder verklaarde u bij uw arrestatie naar 'het kerkhof waar Ndadaye begraven is' gebracht te zijn (zie gehoor CGVS, p. 6). U verder gevraagd of u werkelijk op het kerkhof was opgesloten, preciseert u dat er het kerkhof is en verder een klein huisje en dat de naam van de plaats 'het kerkhof van Ndadaye' is. Gevraagd of er nog andere mensen, buiten Ndadaye begraven zijn, antwoordt u bevestigend (zie gehoor CGVS, p. 9). Er dient te worden opgemerkt dat Ndadaye begraven is op het domein van het presidentieel paleis en dat die plaats dus helemaal niet 'het kerkhof van Ndadaye' heet (zie informatie in uw administratief dossier). Uw beschrijving van het perceel en de naam die u eraan geeft, toont aan dat u er helemaal niet van op de hoogte was dat het graf van Ndadaye zich eigenlijk bij het presidentieel paleis bevindt. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw opsluiting ernstig aangetast.

Uit de informatie die werd toegevoegd door uw advocaat, uit de arresten die de CCE reeds nam en waarnaar uw advocaat verwijst, en bovendien uit het "Report of the Commission of Inquiry on Burundi" van sept.2017, waarnaar de RVV in haar vernietigingsarrest refereerde, blijkt dat **bepaalde profielen** gevisieerd worden in Burundi, meer bepaald in Bujumbura. Het betreft dan voornamelijk **opposanten tegen het huidige regime**. U maakt echter op geen enkel moment gewag van oppositie-activiteiten die u zelf zou gehad hebben. Integendeel, u verklaarde uitdrukkelijk dat u nooit politiek actief was (zie gehoor CGVS, p. 6). U verklaarde wel dat een broer van u ooit politiek actief was en hierdoor problemen kende maar u linkte uw problemen niet aan zijn activiteiten. Pas wanneer er expliciet door de PO werd gevraagd of uw problemen gelieerd zijn aan die van uw broer, verklaart u eerst dat 'het **mogelijk** is want hij was al gevlucht', om dan later, nadat hierop door de PO werd doorgegaan plots te stellen dat u tijdens uw arrestatie hoorde zeggen : "Het zijn dezelfden, het is de zus van Ahmadi!". Indien dit werkelijk het geval was, is het niet aannemelijk dat u eerst zou stellen dat een link tussen en uw broer 'mogelijk' is, omdat hij al was gevlucht.

Dan mocht van u verwacht worden dat u meteen zou refereren naar wat u concreet gehoord hebt. Bovendien blijkt niemand anders van uw familie op het moment dat u uw beweerde problemen kende, problemen te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p. 10).

De problemen die u aanhaalt met de Burundese autoriteiten zijn bovendien allerm minst geloofwaardig te noemen, zoals hierboven reeds blijkt. Ook het profiel dat u van zichzelf schetst houdt niet stand. Bijgevolg geeft u de Commissaris-generaal geen zicht op uw reële profiel en situatie in uw land van herkomst. De informatie die uw advocaat bijdraagt en waarover het CGVS beschikt, vermelden inderdaad meerdere en ernstige mensenrechtenschendingen in Burundi, gepleegd door evenzeer Burundezers. Het is voor een autoriteit die internationale bescherming biedt dan ook van essentieel belang om, zeker betreffende landen waar op grote schaal mensenrechten geschonden te worden, een helder zicht te krijgen op het profiel van de verzoeker om internationale bescherming. Dit veronderstelt een medewerking van de verzoeker die zich onder andere uit in het vertellen van de waarheid met betrekking tot zijn profiel en de gebeurtenissen die geleid hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Uit bovenstaande motivering blijkt echter dat u de Belgische autoriteiten, belast met het onderzoek naar uw nood aan internationale bescherming, om de tuin leidde en uw algehele geloofwaardigheid danig ondermijnd werd. Bijgevolg verhindert u het Commissariaat-generaal om een duidelijk zicht te krijgen op wie u bent en welke activiteiten u werkelijk had in Burundi. Het is voor een land als Burundi, waar mensenrechten vaak met de voeten worden getreden, immers onaannemelijk dat een slachtoffer van het regime genoodzaakt zou zijn onwaarheden te moeten vertellen over wat er gebeurd is in Burundi. Dat u wel overging tot het verzinnen van een asielrelaas doet een vermoeden rijzen dat u over een profiel in Burundi beschikt dat internationale bescherming niet noodzaakt.

Verder kan nog opgemerkt worden dat uit het "Report of the Commission of Inquiry on Burundi" (sept. 2017) niet blijkt dat vrouwen of Tutsi's in Burundi gevisieerd worden met het oog op vervolging. Er wordt gesteld dat waakzaamheid geboden is wat betreft Tutsi's, die nu het doelwit zijn van beledigingen van etnische aard, en de mogelijkheid dat hieruit een klimaat van haat zou kunnen ontstaan. Echter, nergens blijkt dat dit op dit moment aan de orde van de dag is.

Uw advocaat vermeldt ook een risico op vervolging of op problemen in het algemeen in geval van terugkeer naar Burundi alleen wegens uw verblijf in Europa en in België in het bijzonder.

U vermeldt echter geen enkele concreet of uitvoerig element dat het bestaan van dit risico voor u zou staven. Uit de elementen die u aanhaalt, blijkt namelijk niet waarom u een risico zou lopen in geval van terugkeer alleen wegens uw verblijf in Europa en in België in het bijzonder.

De objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Burundi "lot van de Burundezers die in België/in Europa verbleven en gerepatriëerd worden" van juli 2017, die aan het dossier werd toegevoegd), vermeldt geen gedwongen repatriëring sinds de crisis van 2015 en ook geen enkel concreet en gedocumenteerd geval van Burundezers die zouden zijn mishandeld of gevangen gehouden in geval van terugkeer naar hun land alleen omdat ze in België verbleven. Hoewel sommige bronnen de aanwezigheid van Burundese overheidsagenten in België bevestigen, alsook het feit dat een Burundees die in het koninkrijk verbleef, door het Burundese regime als verdacht kan worden beschouwd in geval van terugkeer naar zijn land, zou dit risico in geval van terugkeer alleen bewezen zijn voor personen van wie de Burundese autoriteiten menen dat ze behoren tot of sympathie koesteren voor de oppositie.

Aangezien u geen enkele reële of door uw autoriteiten ten laste gelegde persoonlijke politieke activiteit hebt vermeld, bent u er niet in geslaagd te bewijzen dat dit voor u het geval is of zou zijn. Bijgevolg hebt u niet aangetoond dat u persoonlijk als oppositielid zou worden gevisieerd door uw autoriteiten in geval van terugkeer. Bijgevolg wordt het niet als bewezen beschouwd dat er wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève bestaat alleen wegens uw verblijf in Europa en in België in het bijzonder.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b, worden vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend als hij, in geval van terugkeer naar zijn land en in zijn hoedanigheid als burger, een reëel risico op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4 §2, c) van de Wet van 15 december 1980).

In dit opzicht dient te worden beoordeeld of de huidige situatie in Burundi een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Wet van 15 december 1980, d.w.z. een geweldsituatie die een zodanig hoog niveau bereikt dat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Burundi wordt teruggezonden, een reëel risico op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zou lopen alleen wegens zijn aanwezigheid op het grondgebied (zie CJUE, 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji).

Het begrip 'reëel risico' werd overgenomen uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, memorie van toelichting, Kamer, gew. zit. 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 85). Het risico in geval van terugkeer wordt dus beoordeeld in het licht van de interpretatie van het Hof van het begrip 'reëel risico'. Het risico moet persoonlijk, voorspelbaar en actueel zijn. Een potentieel risico op basis van speculaties, hypothesen, veronderstellingen of gewone vermoedens volstaat niet. Vooruitzichten over de evolutie van een situatie volstaan ook niet (EHRM, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, nr. 14.038/88, § 94; EHRM, Vilvarajah en anderen vs. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; CEDH, Chahal vs. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, nr. 22.414/93, § 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 46951/99, § 69).

Burundi kent op dit ogenblik een problematische en ernstige veiligheidssituatie. Er moet rekening worden gehouden met verschillende objectieve elementen om het reële risico bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 te beoordelen.

Deze situatie gaf aanleiding tot confrontaties tussen het Burundese leger en gewapende groepen. Deze conflicten zijn niet ononderbroken en zijn afgebakend in de tijd en in de ruimte. Deze conflicten blijven niet duren en zijn gelokaliseerd.

Naast deze conflicten kent Burundi op dit ogenblik veel sporadische gewelddaden. Hoewel deze sporadische gewelddaden frequent zijn, zijn ze hoofdzakelijk doelgericht.

Hoofdzakelijk gaat het enerzijds om regelmatige gewelddaden vanwege de autoriteiten (leger, ordetroepen, Imbonerakure). **Hun doelwitten zijn betogers, (vermeende) oppositieleden, journalisten, militanten van het middenveld, mensenrechtenactivisten. Dit blijkt ook nog steeds uit het 'Report of the Commission of Inquiry on Burundi'** (dd. Sept.2017, van UN General Assembly, Human Rights Council), waarnaar gerefereerd werd door de RVV in haar vernietigingsarrest. Anderzijds pleegt de oppositie ook regelmatig gewelddaden die gericht zijn op het leger, de politie, leden van de partij aan de macht of naaste medewerkers van de regering, inwoners van wijken die als regeringsgezind worden beschouwd, of daarmee gelijkgestellten.

Bovendien zijn deze gewelddaden hoofdzakelijk gelokaliseerd in afgebakende zones van het land - Bujumbura, sommige gemeenten buiten de hoofdstad.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat andere burgers dan personen die specifiek worden geviseerd door een of andere bij de crisis betrokken partij en zelf niet betrokken zijn bij deze crisis, indirecte, zijdelingse slachtoffers van deze doelgerichte en sporadische acties kunnen zijn.

Bovendien geeft de huidige situatie ook aanleiding tot machtsmisbruik van een of andere partij die bij de crisis betrokken is, alsook tot een stijging van de criminaliteit waarvan personen zonder specifieke reden het slachtoffer kunnen zijn.

Deze gewelddaden waarvan personen die niet specifiek worden geviseerd door een of andere bij de crisis betrokken partij, het slachtoffer kunnen zijn, lijken toevallig of vinden los van sporadische en doelgerichte gewelddadige acties van een van deze partijen plaats.

In voorkomend geval wordt de behoefte aan internationale bescherming van deze indirecte slachtoffers van doelgericht en sporadisch geweld van een of andere bij de crisis betrokken partij, alsook van de slachtoffers van machtsmisbruik of van misdaden hoofdzakelijk onderzocht in het licht van artikel 48/3 of, in casu, artikel 48/4, §2, a of b van de Wet van 15 december 1980.

Maar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze gewelddaden niet zodanig veralgemeend en systematisch zijn, hetzij in Bujumbura of buiten de hoofdstad, dat er sprake is van willekeurig geweld of dat het geweld niet van die aard is dat er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat een Burundese burger in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, alleen wegens zijn aanwezigheid in Burundi, een reëel risico (en dus er in concreto te beoordelen en geen veronderstelling of hypothese) op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon loopt.

Hoewel er in 2015 sporadische conflicten tussen het Burundese leger en gewapende groepen plaatsvonden, blijkt niet uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de huidige situatie in Burundi zou overeenstemmen met een gewapend conflict, een situatie waarin de reguliere troepen van een land vechten tegen een of meerdere gewapende groepen of waarin twee of meerdere gewapende groepen tegen elkaar vechten (HJEU, C-285/12 Diakité tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, arrest van 30 januari 2014).

Na onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de voorgaande vaststellingen zijn er geen ernstige redenen om aan te nemen dat er op dit ogenblik in Burundi sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dat voor elke burger een reëel risico op ernstige schade voor zijn leven of persoon in geval van terugkeer met zich meebrengt.

De documenten die u in de loop van uw asielprocedure neerlegde wijzigen hetgeen hierboven werd gesteld niet.

Immers, de foto van uw Burundese identiteitskaart en uw paspoort en die van uw kinderen bevatten informatie die hierboven niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de Burundese huwelijksakte (afgeleverd op 20/4/2015) kan worden opgemerkt dat deze stelt dat u lerares was, wat niet overeenkomt met uw verklaringen. Verder bevat dit document geen elementen die uw beweerdde problemen in Burundi zouden aantonen. U legde verder voor de DVZ reeds twee medische attesten van dokter Steven Van Den Broucke, beiden dd. 27/9/2016 voor. Uit deze attesten blijkt dat u HIV+ bent (sinds 2008) en last heeft van slapeloosheid. Er is ook sprake van psychologische problemen en een 'traumatisme sexuel'. Uit het attest blijkt enkel dat er met uw man gesproken werd over dit 'traumatisme sexuel'. Er worden verder geen vaststellingen gedaan hierover. De attesten van dr. Van Den Broucke bevestigen niet de door u aangehaalde problemen in Burundi en zijn aldus niet in staat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Het medisch attest dd. 8/5/2017 refereert naar een verkrachting in 12/2015. Er dient te worden opgemerkt dat ook hier de arts geen uitspraken doet over vaststellingen waaruit verkrachting blijkt, maar zich in zijn attest baseert op uw verklaringen hieromtrent. Het onderzoek vond dan ook bijna 1,5 jaar na de door u verklaarde verkrachting plaats. Bijgevolg vallen ook hier geen conclusies uit te trekken naar de geloofwaardigheid van uw verklaringen toe.

Uw advocaat bezorgde aan het CGVS ten slotte nog een document van de gemeente Bujumbura 'Taxe professionnelle municipale' (dd. 10/1/2015) betreffende uw restaurant. Vooreerst kan worden opgemerkt dat dit slechts een kopie betreft die gemakkelijk via wat knip- en plakwerk te fabriceren is. Bovendien kan hier worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat de naam van uw beweerdde restaurant er niet op voorkomt, hoewel er plaats voor is voorzien op het document en hoewel u zelf verklaarde dat uw restaurant de naam "Tawakali" had (zie gehoor CGVS, p. 4). Bovendien is het merkwaardig dat het document vermeldt dat u in het jaar 2015 20.000 fbu moest betalen terwijl u zelf verklaarde dat u jaarlijks 61.000 + 1.500 moest betalen aan de gemeente, dus 62.500 per jaar (zie gehoor CGVS, p. 4). Het document komt dus niet overeen met de verklaringen die u aflegde over uw restaurant.

Wat betreft uw verklaringen betreffende uw gezondheidstoestand en die van uw zoon, en wat betreft uw nood aan medicatie, kan opgemerkt worden dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 april 2018 aan "dat de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn geschonden worden alsmede de artikelen 1 van het verdrag van Genève en de artikelen 48, 48,2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet schendt en de artikelen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat de verzoeker zal aantonen dat de aangevochten beslissing artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt, dat de motivatie van de beslissing gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en dat door deze beslissing te nemen, het Commissariaat generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken. Dat de verzoeker zal eveneens aantonen dat door de bestreden beslissing te nemen, het Commissariaat een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht en dat het dus ten onrechte is dat het Commissariaat generaal verzoeker niet heeft erkend als vluchteling noch de subsidiaire bescherming heeft toegekend".

Zij bespreekt voornoemde artikelen en geeft een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, onder verwijzing naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie.

Verzoekster bespreekt onder *“nieuwe bewijstukken”* de verdwijning van haar neven die zij als broers beschouwt. Zij stelt te vrezen dat ze vermoord zijn omdat hun *“familieleden al dan niet gelieerd aan de oppositie zich begeven naar het buitenland”*, waaronder verzoeksters broer A., verzoekster zelf, alsook haar echtgenoot. Zij wijst dienaangaande op *“het Rapport final détaillé de la Commission d'enquête sur le Burundi, A/HRC/36/CRP.1/Rev.1, van 29 september 2018”* dat *“een sterk klimaat van terreur en bangheid [beschrijft] zelfs voor wie zich in het buitenland bevindt (p. 61), het feit dat familieleden (p.104, 107, 116, 125, 130) of naasten (p. 110-111) worden aangepakt, het feit dat familieleden worden gearresteerd, vastgehouden of zijn verdwenen nadat men erin geslaagd is het land te verlaten (p. 166)”*. Volgens haar blijkt uit deze verdwijning *“dat wie terugkeert uit het buitenland vervolging zal kennen”* en dat niet aangenomen kan worden *“dat een effectief verblijf in het buitenland en meer bepaald in het land van de kennelijke vijand niet zou resulteren tot vervolging”*. Zij voegt bij het verzoekschrift *“foto's betreffende de neven of één neef”*.

Verzoekster stelt een Tutsi afkomstig te zijn uit Burundi, *“die weggegaan is uit het land van herkomst en naar België is gevlucht, hetgeen afdoende is om te worden erkend als politiek vluchteling”*, wonende te *“Citiboke, hetgeen als haard van oppositie werd beschouwd”*, met familieleden die behoorden tot de oppositie en die het land ontvlucht zijn en dichte familieleden die na haar vertrek verdwenen zijn.

Zij vertaalt een arrest van de Raad van 8 januari 2018 (RvV 8 januari 2018, nr. 197 537) met als conclusie *“dat hoewel de geraadpleegde bronnen tot nu toe geen gedocumenteerde gevallen van asielzoekers hebben gevonden die vanuit België naar Burundi zijn teruggekeerd en dus worden vervolgd, het toch al te duidelijk is dat wanneer men als asielzoeker in België is verbleven, dat van die aard is dat men in de ogen van de Burundese autoriteiten verdacht wordt van sympathie voor de oppositie. Uit de hierboven samengevatte informatie blijkt ook dat het verdacht worden van sympathie voor de oppositie tegen het regime in Bujumbura voldoende is om de betrokkene een serieus risico te geven vervolgd te worden vanwege zijn toegeschreven visie. Hieruit volgt dat, in de context die momenteel in Burundi heerst, de enige omstandigheid dat de aanvrager in België verbleef waar hij om internationale bescherming heeft verzocht, voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging van hem te rechtvaardigen, gelet op het toegemeten profiel , te meer gezien het specifieke profiel van de aanvrager, namelijk een jonge Tutsi waarvan niet wordt betwist dat verschillende leden van het gezin erkende vluchtelingen zijn in verschillende lidstaten van de EU. Deze opmerking wordt nog versterkt door het feit dat “[A]l de criteria en voorwaarden voor het plegen van een genocide van kracht zijn: een ideologie, een intentie, veiligheidsorganen en mobilisatierelais, in het bijzonder via milities, een gericht op het elimineren van populaties, historische rechtvaardigingen om dit te doen”(Coi) op de veiligheidssituatie in Burundi, pagina 24). Als besluit kan worden gesteld dat gelet op de radicalisering van het Burundese regime, diens internationale isolement, diens groeiende paranoia, het klimaat van terreur dat heerst in Burundi, en waar ernstige schendingen van de mensenrechten worden gepleegd, het feit dat Bujumbura België beschuldigd heeft van ondersteuning van rebellie, het laten schuilen en huisvesting in België van veel oppositieleden en leden van het maatschappelijk middenveld en het toegenomen toezicht door de Burundese autoriteiten op in en uitgaan van burgers van het grondgebied, is het feit dat een asielzoeker zijn land heeft verlaten om naar België te komen om er een asielaanvraag in te dienen, volgens de Raad voldoende om de vervolging aan te tonen in de zin artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.”*.

Verzoekster bespreekt het *“Report of the Commission of Inquiry on Burundi, Human Rights Council, 11-29 September 2017”* dat zou aangeven *“dat de leden van de verenigde naties prima facie de asielstatuus dienen toe te kennen aan Burundese asielzoekers en het non refoulement beginsel respecteren alsmede het verlenen van bescherming aan vluchtelingen”*. Volgens hem bevat *“Rapport final détaillé de la Commission d'enquête sur le Burundi, A/HRC/36/CRP.1/Rev.1, van 29 september 2018”* dezelfde conclusie.

Zij benadrukt haar profiel als Tutsi-vrouw uit Citiboke, *“haard van oppositie”*, met een restaurant dat *“blijkbaar bezocht werd door oppositieleden”* en familieleden die vertrokken of verdwenen zijn. Zij verwijst naar *“OHCHR - UN Office of the High Commissioner for Human Rights: Burundi: Persistence of serious human rights violations in a climate of widespread fear, 15 juni 2017”*, *“Report of the Commission of Inquiry on Burundi, Human Rights Council, 11-29 September 2017”* en *“Rapport final détaillé de la Commission d'enquête sur le Burundi, A/HRC/36/CRP.1/Rev.1, van 29 september 2018”*,

en stelt dat haar asielrelaas overeenstemt met de vaststellingen in deze rapporten. Zij verwijst naar verschillende rapporten over Burundi aangaande de mensenrechtenschendingen aldaar en meent dat *“de feiten gereleveerd door de verzoekende partij aldus bevestigd [zijn] door internationale betrouwbare bronnen”* en dat *“ook een aantal andere specifieke verklaringen nopens de plaats van gevangenschap/verkrachting worden bevestigd door dergelijke internationale bronnen”*.

Wat het paspoort van haar oudste zoon betreft, voert zij aan dat *“de methode die er in bestaat om de gedrag van de asielzoeker of diens minderjarige kinderen te toetsen aan wat hij of/zij geacht wordt te doen eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te doen”*. Zij legt uit dat haar aanwezigheid vereist was, ook voor *“het tegengaan van kindersmokkel”*, en dat zij het paspoort verkreeg *“via het betalen van smeergeld, via bemiddeling”*, gezien corruptie wijdverbreid is, waarvoor zij verwijst naar *“Nederlands ministerie van buitenlandse zaken: Algemeen Ambtsbericht Burundi, 22 maart 2017”*. Verzoekster ziet niet in *“waarom de minderjarige zoon van de verzoekende partij zou vervolgd worden of gegijzeld worden in Burundi”*, gezien men *“eerst de hoofdverdachten, de hoofdoelen poogt aan te pakken”*, temeer daar uit *“Nederlands ministerie van buitenlandse zaken: Algemeen Ambtsbericht Burundi, 22 maart 2017”* volgens verzoekster blijkt *“dat de grenzen en aldus de grenscontroles blijkbaar poreus is, daar waar in de periode waarin hij reisde er sprake was van een zeer groot contingent reizende personen”*.

Aangaande verzoeksters eigen paspoort en terugkeer naar Burundi op 15 februari 2016, stelt zij dat *“de methode die er in bestaat om de gedrag van de asielzoeker of diens minderjarige kinderen te toetsen aan wat hij of/zij geacht wordt te doen eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te doen”*. Zij meent verder *“dat het verhoor wat betreft de reisweg niet in detail is gebeurd”*, dat haar verklaringen *“minstens grosso modo met de waarheid [stroken]”*, dat zij niet werd *“geconfronteerd met de gegevens in verband met het paspoort en dus daarover geen uitleg [heeft] kunnen geven”*. Zij benadrukt dat *“de enige reden waarom de verzoekende partij diende terug te keren naar Burundi, was zorgen dat haar oudste zoon een paspoort zou krijgen”*, dat haar aanwezigheid noodzakelijk was voor het bekomen van documenten voor haar minderjarige kinderen (waarvoor zij verwijst naar *“Nederlands ministerie van buitenlandse zaken: Algemeen Ambtsbericht Burundi, 22 maart 2017”*) en dat zij aldus *“totaal geen keuze”* had. Zij herhaalt uit *“dat de grenzen en aldus de grenscontroles blijkbaar poreus is”* en dat reizen per vliegtuig aldus de risico's beperkte tegenover reizen per land.

Waar verzoekster aangewreven wordt dat zij tijdens haar opsluiting berichten postte op en met haar Facebookprofiel, herhaalt verzoekster dat *“de methode die er in bestaat om de gedrag van de asielzoeker of diens minderjarige kinderen te toetsen aan wat hij of/zij geacht wordt te doen eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te doen”*. Zij klaagt aan dat het administratief dossier *“blijkbaar een aantal facebookberichten in een niet Europese taal, Swahili, [bevat] waarover het CGVS iets voorhoudt teneinde de negatieve beslissing te motiveren”*, terwijl *“de dossierbehandelaar of diegene die de beslissing genomen heeft niet geacht [kan] worden Swahili te kennen”*, waardoor de Raad deze berichten niet kan verifiëren en de raadsman geen verweer kan voeren. Hij bespreekt de motiveringsplicht.

Verzoekster legt uit dat *“het openen van een facebookprofiel, kan gebeuren los van het feit of men dergelijk profiel dan al dan niet zelf gebruikt”*, dat *“een facebookprofiel gemakkelijk door anderen beheerd [kan] worden en dit zelfs niet ongewoon [is]”*, dat Facebook *“een zeer virtueel medium [is] waarbij men fysiek totaal niet aanwezig dient te zijn of zelfs een band dient te hebben met wat op een bepaald moment voor hem of haar gepost wordt”* en dat *“elke echte reële band en wordt vervangen door een elektronische irreële band”*. Zij herhaalt dat haar zoon *“een aantal berichten/foto's geplaatst heeft”* in december *“nadat diens moeder gevangen werd genomen en tijdens de gevangenschap”*, maar dat hij overtuigd was *“dat moeder ergens ondergedoken was”* en niet op de hoogte was *“van enige gevangenschap of het regime en de gebeurtenissen binnen voormelde gevangenschap”*.

Zij acht het *“zo ongewoon niet”* dat zij *“zich voor medische verzorging wendt tot een persoon die men kent”*, temeer gezien *“nog niet alle militairen direkt verwijderd [waren] uit overheidsdienst”* en zij *“kon worden verstoep in een privékamer”*. Verzoekster legt uit dat in het ziekenhuis geen attesten opgesteld worden en dat *“de geboortakte kan opgesteld worden in hetzij de plaats waar een van beide ouders woont, in het geval van H. de toenmalige woonplaats van de moeder, hetzij de plaats waar één van beide ouders een band mee heeft in het geval van I., de geboorteplaats van de vader”*.

Aangaande haar beweerde verblijf in Cibitoke, merkt zij op dat zij daar pas woonde vanaf 2012 en zij huwde nog vóór de oprichting van haar restaurant, *“zodat een vermelding van een andere plaats op dit moment niet relevant lijkt”*. Dat de kinderen voorheen naar het centrum naar school gegaan zijn en dat later naar een betere privéschool werd gegaan is volgens haar *“niet van die aard om te weerleggen dat het restaurant/woonplaats bij vertrek in de opgegeven wijk Cibitoke”,* gezien het privéonderwijs *“veel beter”* geacht werd. Verzoekster ziet verder niet in waarom zij voor haar restaurant *“perse een digitale werking zou moeten hebben”* en zij benadrukt dat het decoreren van trouwplechtigheden *“een louter bijberoep”* was. Het Facebookprofiel van haar zoon vermeldt volgens verzoekster *“een al te absurde combinatie van wel zeer verschillende plaatsten, die onmogelijk aan één bepaalde plaats kan worden vastgelinkt”* en lijkt, aldus het verzoekschrift, *“eerder een aangeven te zijn van een puber die blijkbaar nergens thuishoort”*.

Wat de Britse nationaliteit van haar echtgenoot en mogelijk haar kinderen betreft, verwijst zij naar de website van de overheid van het Verenigd Koninkrijk en stelt zij dat *“als men de vragenlijst invult dat men mogelijks een brits onderdaan zou kunnen zijn doch geeft daar geen uitsluiting over, net als het stuk voorgelegd door het CGVS”* en dat *“in zake minderjarige kinderen geboren buiten het verenigd koninkrijk [...] de nationaliteit niet onmiddellijk wordt bekomen”*. Voor een *“visum familiehereniging”* zou volgend verzoekster *“kennis van de Engelse taal”* en *“de over te komen familieleden, hetgeen ook minderjarige kinderen betreft kunnen ondersteunen”* vereist zijn. Verzoekster wijst op de wachttijd bij de ambassade, temeer gezien zij en haar zoon ziek zijn, en op het feit dat haar man onvoldoende inkomsten had om gezinshereniging te kunnen bekomen. Zij benadrukt dat haar kinderen *“nooit in Engeland gewoond hebben”* en dat *“om uiteindelijk de Engelse nationaliteit te kunnen verwerven dienden de kinderen in Engeland te raken”*. Dat zij voor haar kinderen de nationaliteit niet aanvraagde in Tanzania, waar zij na haar vlucht met hen verbleef, wijt zij aan het feit dat de procedure *“jaren zou duren”,* dat *“er geen medicamenten ter beschikking waren”* en dat *“een dode niet meer [kan] reizen noch enige nationaliteit verwerven”*.

Aangaande haar verklaringen over *“het kerkhof waar Ndadaye begraven is”,* wijst zij op *“Report of the United Nations Independent Investigation on Burundi (UNIIB) established pursuant to Human Rights Council resolution S-24/1 [A/HRC/33/37], 20 September 2016”,* waaruit zou blijken dat er een *“geheime opsluitingsplaats een politiepost “Chez Ndadaye” naast de begraafplaats van Ndadaye”* is, en op *“Rapport final détaillé de la Commission d'enquête sur le Burundi, A/HRC/36/CRP.1/Rev.1, van 29 september 2018”,* dat stelt *“dat een zeer gekend berucht detentiecentrum gekend is als « Chez Ndadaye » plaats waar mensen werden gedood”*. Zij benadrukt dat *“op deze plaats in de nabijheid van presidentieel graf een aantal daar vermoorde personen begraven [werden] in gemeenschappelijke graven, eerder kuilen”* dat in de omgeving ook een golfterrein en hotel ligt. Haar verklaring tijdens haar gehoor *“dat het een zeer groot terrein betreft”* zijn volgens haar *“duidelijk afdoende”,* temeer gezien zij *“op de plaats gevangengehouden werd, zodat specifieke terreinverkenning niet aan de orde was”*. Zij stelt dat *“zelfs ongeacht of de oud president daar al dan niet begraven is, wordt de plaats met de naam van de oud president aangeduid”*. Verzoekster wijst er voorts op *“dat het verhoor plaatsvond in de Franse taal en niet direkt van het Swahili naar het Nederlands, zodat gelet op de extra vertaling in de verklaringen het zeer goed mogelijk is dat bij de vertaling de nadruk is gekomen op het element begraafplaats van de oud president”,* terwijl *“op de juiste begraafplaats van de president er nog andere personen begraven zijn in het artikel aangeduid als de helden van de democratie”*.

Verzoekster herhaalt dat *“overeenkomstig de analyse van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat het dat iemand uit Burundi vertrekt naar België, ten einde om die reden alléén al erkend te worden als politiek vluchteling”*. Hij citeert opnieuw uit *“Report of the Commission of Inquiry on Burundi, Human Rights Council, 11-29 September 2017”*.

Het feit dat zij *“niet direkt de link legt met diens familie lopende het verhoor”* lijkt er volgens haar *“eerder op te wijzen dat verzoekende partij de gebeurtenissen niet opblaast”*. Zij besluit *“dat hetgeen niet direkt en uitdrukkelijk naar voor geschoven is, niet om die reden mag terzijde geschoven worden”* en benadrukt nogmaals de verdwijning van haar neven.

Verzoekster wijst op *“Report of the Commission of Inquiry on Burundi, Human Rights Council, 11-29 September 2017”,* dat stelt *“dat Tutis door de overheid meer geviseerd worden”,* en op *“Rapport final détaillé de la Commission d'enquête sur le Burundi, A/HRC/36/CRP.1/Rev.1, van 29 september 2018”* over *“het kennelijk meer viseren van Tutsis”*. Zij stelt dat niet wordt ontkend dat zij Tutsi is *“hetgeen ook het profiel van de verzoekende partij waarschijnlijker maakt en meer lijkt uit te sluiten alsof er geen sprake zou kunnen zijn van geen nood aan internationale bescherming”*.

Zij herhaalt *“de bespreking van de arresten van de RVV, waarbij samengevat onder meer geopperd wordt dat men bij de beoordeling van de angst van Burundese onderdanen die in België zijn gebleven, in geval van terugkeer naar hun land, rekening moet houden met de evolutie van het regime in Burundi en het gewelddadige discours dat het doorloopt”* en dat *“het feit dat een asielzoeker zijn land heeft verlaten om naar België te komen om er een asielaanvraag in te dienen, volgens de Raad voldoende [is] om de vervolging aan te tonen”*.

Verzoekster bespreekt nogmaals het *“Report of the Commission of Inquiry on Burundi, Human Rights Council, 11-29 September 2017”*, dat zou aangeven *“dat de leden van de verenigde naties prima facie de asielstatus dienen toe te kennen aan Burundese asielzoekers en het non refoulement beginsel respecteren alsmede het verlenen van bescherming aan vluchtelingen”*, en het *“Rapport final détaillé de la Commission d'enquête sur le Burundi, A/HRC/36/CRP.1/Rev.1, van 29 september 2018”* met dezelfde conclusie.

Zij benadrukt dat *“de Burundese autoriteiten heel vlug [menen] dat iemand gelieerd geacht wordt aan de tegenstanders van het regime”*, waaronder ook *“familieleden van oppositiepartijen en naar mensen die naar het buitenland vertrokken zijn”*. Zij meent dat *“het feit dat er geen gevallen gerapporteerd zijn betekent niet noodzakelijk dat er geen gevallen zouden kunnen bestaan”*. Verzoekster stelt zich de vragen: *“wie zal willen terugkeren naar Burundi in het zeer grote klimaat van angst?”* en *“zou een overheid lid van de verenigde naties een gedwongen repatriëring overwegen als de verenigde naties juist uitdrukkelijk het non refoulement beginsel wensen door te voeren?”*. Zij wijst er nog op dat haar paspoort *“sinds 2017 vervallen is”* en zij *“bij elke terugkeer aldus een sterker risico [loopt] op vervolging nu men met naam en toenaam zou dienen aan een paspoort te raken”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming, verwijst verzoekster naar verschillende rapporten over Burundi aangaande de mensenrechtenschendingen aldaar. Volgens haar is het *“verbod op non-refoulement”* inzake Burundi, zoals voorgeschreven door de Verenigde Naties, *“niets anders dan het bewijs dat verzoekende partij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming nu tergekeer een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. hetgeen ook beschermd wordt door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet”*. Zij herhaalt nogmaals dat *“het feit Burundees te zijn die naar het buitenland getrokken te zijn, nog erger naar België getrokken is als asielzoeker, wars van eventuele niet geloofwaardig geachte verklaringen, reeds [volstaat] om erkend te worden als politiek vluchteling”*. Volgens verzoekster is er in Burundi *“sprake van een toestand van ongebreidelde schending van de mensenrechten en misdaden tegen de menselijkheid, met zowel goed afgebakende doelen als niet goed afgebakende doelen”*, kan *“éénieder slachtoffer zijn van willekeurig geweld”* en is *“wie terugkeert uit het buitenland wel degelijk voorwerp van vervolging”*.

Wat de vermeldingen op de huwelijksakte betreft, stelt zij *“dat de bevoegde autoriteiten kost wat kost een beroep wilden plaatsen op de huwelijksakte”*, dat *“het feit dat zij Koranlessen aan kinderen gaf hier de aanleiding [was] om op de akte leraren in te vullen”* en dat het huwelijk dateert van 10 december 2011, zijnde vóór haar activiteiten als restauranthouder.

De doktersattesten lijken volgens verzoekster *“in overeenstemming te zijn met de verklaringen”*. Zij wijst erop dat zij tijdens het gehoor *“een litteken aan de arm opgelopen na de verkrachting door drie mannen”* toonde en dat zij *“tijdens het vertellen over de verkrachting uiterst emotioneel is en begint te wenen”*.

De medische toestand van verzoekster en haar kind beperkt, aldus het verzoekschrift, *“kennelijk de bewegingsruimte ingeval van terugkeer naar het land van herkomst”*, temeer gezien *“door de nood aan medicamenten die trouwens zeker en vast niet in elk boeregat zullen kunnen worden verkregen, het kennelijk moeilijker [wordt] om onder de radar te komen van de overheid”*.

Verzoekster meent dat het belastingsdocument de afkomst wel aantoonst. Zij merkt op dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd *“waarom verzoekende partij het specifieke bedrag van een belasting dient te kennen die één maal per jaar wordt geheven”* noch *“waarom de naam van het restaurant dient ingevuld te zijn”*.

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster:

- *“Les autorités burundaise doivent faire la lumière sur la disparition forcée des jumeaux B.S. et Bu.S. introuvables depuis le 27 novembre 2016 ook te vinden via ndondeza.org ; ruime samenvatting ook op <https://m.facebook.com.pniniahadze/posts/765819713576247>”;*
- *“SOS-TORTURE BURUNDI REPORT no 51 published on 3rd DECEMBER 2016 (met daarin naast andere daden de verdwijning van de tweeling S.)”;*
- *“Déclaration du FOCOD n° 027/2017 du 02 octobre 2017 sur les accusations mensongères du porte-parole de la police (met daarin naast andere daden de verdwijning van de tweeling S.)”;*
- *“Foto's (6 pagina's)”*

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoekster toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Burundi uit vrees voor problemen met de autoriteiten nadat zij op 11 december 2015 gearresteerd werd in haar restaurant in de wijk Cibitoke (Bujumbura).

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster geen documenten neerlegt die haar verblijf in de wijk Cibitoke (Bujumbura) sinds 2012 (verklaring DVZ, vraag 10) of haar restaurant aldaar kunnen staven. Integendeel meerdere documenten worden voorgelegd waaruit kan blijken dat verzoekster er niet verbleef. Zo is verzoekster volgens haar huwelijksakte gehuwd in de commune Rohero (Bujumbura), de paspoorten van haar kinderen, geven aan dat ze geboren zijn in de communes Bziwa (Bujumbura) en Buyenzi (Bujumbura), verzoeksters kinderen gingen naar school in het centrum van de stad en later in de commune Kigobe (Bujumbura) (notities persoonlijk onderhoud van 18 mei 2017 (hierna: gehoor CGVS), p. 5) en haar zoon vermeldt op zijn Facebookprofiel als woonplaats *“Nyamirambo, Muramvya, Burundi”*, een plaats buiten Bujumbura. Dat zij huwde nog vóór de oprichting van haar restaurant, dat het privéonderwijs *“veel beter”* geacht werd en dat het Facebookprofiel van haar zoon *“eerder een aangeven [lijkt] te zijn van een puber die blijkbaar nergens thuishoort”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk van de vaststelling dat verzoekster geen stuk neerlegt dat haar verblijf in Cibitoke op objectieve wijze staft maar anderzijds uit verzoeksters dossier wel andere (verblijf)plaatsen kunnen worden vastgesteld.

2.4.3. Het door verzoekster voorgelegde document *“Taxe professionnelle municipale”* van 10 januari 2015 van de gemeente Bujumbura vermeldt verzoeksters naam en *“restaurant”* als activiteit met een plaats in Cibitoke als adres. De Raad stelt vast dat de naam van verzoeksters restaurant (*“Tawakali”*; gehoor CGVS, p. 4) hierop niet wordt vermeld hoewel hiervoor plaats voorzien is en bovendien strookt het document niet met verzoeksters eigen verklaringen.

Volgens het document moest verzoekster in het jaar 2015 20.000 fbu betalen, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat zij jaarlijks 61 62.500 fbu moest betalen aan de gemeente (gehoor CGVS, p. 4). Waar het verzoekschrift zich afvraagt *“waarom verzoekende partij het specifieke bedrag van een belasting dient te kennen die één maal per jaar wordt geheven”* en *“waarom de naam van het restaurant dient ingevuld te zijn”*, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster ondubbelzinnig verklaarde goed te weten hoeveel zij moest betalen aan de gemeente (*“Ze geven je eerst drie maanden om te proberen zonder te betalen en daarna moet je jaarlijks een kwitantie betalen. [...] 61.000 voor het gemeentehuis en 1500 voor de gemeente. Dus het was 62.500 per jaar.”*; gehoor, p. 4). Verzoeksters verklaringen komen dan ook niet overeen met de inhoud van het stuk dat een link met Cibitoke zou moeten aantonen. Bovendien kan wel degelijk verwacht worden dat een beweerd officieel document naar behoren wordt ingevuld. Ten slotte betreft het louter een fotokopie waarvan de bewijswaarde niet kan komen vast te staan nu fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

2.4.4. Met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad vaststellen dat verzoekster evenmin kan aantonen restauranthouder te zijn. Integendeel verzoekster maakt op haar Facebookprofiel geen melding van haar restaurant, maar enkel van decoratieactiviteiten. Dat het decoreren van trouwplechtigheden *“een louter bijberoep”* was, zoals zij aanvoert in haar verzoekschrift, maakt dit des te opvallender nu niet kan worden ingezien waarom verzoekster nuttige reclame voert voor haar bijberoep en niet voor haar beweerde hoofdactiviteit.

Verzoekster maakt aldus het bestaan van haar restaurant in de wijk Cibitoke (Bujumbura) niet aannemelijk, wat reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de problemen die zij daar gekend zou hebben met name, de arrestatie in haar restaurant op 11 december 2015 en het daaropvolgend ziekenhuisverblijf.

2.4.5. Ook haar verklaringen zijn onvoldoende. Zo verklaarde verzoekster dat zij na haar arrestatie een week werd opgesloten op het *“kerkhof waar Ndadaye begraven is”* (gehoor, p. 6), dat volgens haar ook zo genoemd werd, en *“een groot perceel”* was waar nog anderen graven zijn en waar voor het overige nog *“een klein huisje”* stond (gehoor, p. 9). Deze beweringen stroken echter niet met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat Ndadaye begraven is op het domein van het presidentieel paleis (*“Les funérailles nationales”* van 6 december 1993) en dat hier ook ceremonieel bloemen worden gelegd (*“Burundi: 10 years on”* van 21 oktober 2003).

2.4.6. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat *“op deze plaats in de nabijheid van presidentieel graf een aantal daar vermoorde personen begraven [werden] in gemeenschappelijke graven, eerder kuilen”* dat in de omgeving ook een golfterrein en hotel ligt, en waar verwezen wordt naar *“Report of the United Nations Independent Investigation on Burundi (UNIIB) established pursuant to Human Rights Council resolution S-24/1 [A/HRC/33/37], 20 September 2016”*, waaruit zou blijken dat er een *“geheime opsluitingsplaats een politiepost “Chez Ndadaye” naast de begraafplaats van Ndadaye”* is, en naar *“Rapport final détaillé de la Commission d'enquête sur le Burundi, A/HRC/36/CRP.1/Rev.1, van 29 september 2018”*, dat stelt *“dat een zeer gekend berucht detentiecentrum gekend is als «Chez Ndadaye» plaats waar mensen werden gedood”*, merkt de Raad op dat doorgevraagd werd over waar verzoekster werd vastgehouden, en verzoekster enkel sprak over *“het kerkhof waar Ndadaye begraven is”*, *“er is kerkhof en verder is er een klein huisje en daar was het”* (gehoor, p. 6, 8). Dat verzoekster het presidentieel paleis geheel onvermeld liet en, integendeel, enkel sprak over een kerkhof en *“een klein huisje”*, doet wel degelijk afbreuk aan de waarachtigheid van haar opsluiting aldaar. De stelling in het verzoekschrift *“dat het verhoor plaatsvond in de Franse taal en niet direkt van het Swahili naar het Nederlands, zodat gelet op de extra vertaling in de verklaringen het zeer goed mogelijk is dat bij de vertaling de nadruk is gekomen op het element begraafplaats van de oud president”*, terwijl *“op de juiste begraafplaats van de president er nog andere personen begraven zijn in het artikel aangeduid als de helden van de democratie”*, kan niet overtuigen, gelet op de verschillende vragen die haar gesteld werden en verzoeksters uitdrukkelijke verklaringen over het perceel, met name: *“er is kerkhof en verder is er een klein huisje en daar was het”* (gehoor, p. 8). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat een dergelijke eenvoudige beschrijving verkeerd begrepen kan worden en zeker niet nadat er doorgevraagd werd.

2.4.7. Ook verzoeksters verklaringen dat zij na haar vrijlating vroeg om naar het militair hospitaal te Bujumbura gebracht te worden (*“Mijn broer was met mijn neef (cousin) en ze brachten me naar het militair ziekenhuis. Ik had hen het nummer van een dokter gegeven die me opvolgde toen ik ben bevallen. Ze hebben hem gebeld.”*

Hij heeft zijn kabinet in het centre ville maar oefent uit in Militair ziekenhuis waar hij toen was; Ze namen me daar naartoe."; gehoor, p. 8), ondergraaft haar bewering net een week opgesloten, mishandeld en aangerand te zijn door de Burundese ordediensten. Zij gaf zelf toe te weten dat zij zich vrijwillig tussen militairen zou begeven (gehoor, p. 10). Dat zij *"zich voor medische verzorging wendt tot een persoon die men kent"*, *"nog niet alle militairen direkt verwijderd [waren] uit overheidsdienst"* en zij *"kon worden verstoppt in een privékamer"*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan het risico dat zij nam en ondergraaft haar vrees voor haar militaire autoriteiten.

2.4.8. Haar verklaringen over de gynaecoloog die zij daar kende, wordt bovendien ondermijnd door de vaststelling dat zij beweerde dat zij bevallen was in het militair ziekenhuis te Bujumbura, in de commune Kamenge, terwijl uit de paspoorten van haar kinderen blijkt dat ze geboren werden in de communes Bziwa en Buyenzi. De uitleg in het verzoekschrift dat in het ziekenhuis geen attesten opgesteld worden en dat *"de geboorteakte kan opgesteld worden in hetzij de plaats waar een van beide ouders woont, in het geval van H. de toenmalige woonplaats van de moeder, hetzij de plaats waar één van beide ouders een band mee heeft in het geval van I., de geboorteplaats van de vader"* komt (ver)gezocht voor. Hoe dan ook dit kan niet verklaren waarom de paspoorten als geboorteplaats niet de commune Kamenge, waar het militair ziekenhuis gelegen is, zou vermelden, indien de kinderen daar werkelijk geboren werden.

2.4.9. Dat er veel activiteit was op verzoeksters Facebookprofiel in de periode waarin zij beweerdelijk werd opgesloten en in het ziekenhuis werd opgenomen, ondermijnt verder de waarachtigheid ervan.

2.4.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat het administratief dossier *"blijkbaar een aantal facebookberichten in een niet Europese taal, Swahili, [bevat] waarover het CGVS iets voorhoudt teneinde de negatieve beslissing te motiveren"*, terwijl *"de dossierbehandelaar of diegene die de beslissing genomen heeft niet geacht [kan] worden Swahili te kennen"*, waardoor de Raad deze berichten niet zou kunnen verifiëren en de raadsman geen verweer zou kunnen voeren, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing uitsluitend verwezen wordt naar data, foto's en teksten in het Engels of Frans en dat enkel de inhoudelijk relevante berichten in het Swahili vertaald werden. Verzoekster toont dan ook niet aan welke niet-Engelstalige, niet-Franstalige of niet-vertaalde berichten in motivering van de bestreden beslissing gebruikt werden waartegen hij geen verweer kan voeren, of de Raad de inhoud van deze berichten niet kan nagaan.

2.4.11. De overige uitleg in het verzoekschrift dat *"het openen van een facebookprofiel, kan gebeuren los van het feit of men dergelijk profiel dan al dan niet zelf gebruikt"*, dat *"een facebookprofiel gemakkelijk door anderen beheerd [kan] worden en dit zelfs niet ongewoon [is]"*, dat Facebook *"een zeer virtueel medium [is] waarbij men fysiek totaal niet aanwezig dient te zijn of zelfs een band dient te hebben met wat op een bepaald moment voor hem of haar gepost wordt"* en dat *"elke echte reële band (...) wordt vervangen door een elektronische irreële band"*, is louter theoretisch en geenszins overtuigend gelet op de aard, de toon en de hoeveelheid Facebookberichten en -reacties, en de vaststelling dat verzoeksters zoon een eigen Facebookprofiel heeft. De Raad ziet overigens niet in waarom verzoeksters 15-jarige zoon dergelijke lichtvoetige en onbezorgde berichten (zoals foto's van verzoekster en haar kinderen op het strand en foto's van verzoekster op een feest) zou posten op het profiel van zijn moeder, op het ogenblik dat zij plots verdwenen zou zijn en geen contact had met haar kinderen (gehoor, p. 9-10), en zeker niet indien hij er -volgens het verzoekschrift - van overtuigd was *"dat moeder ergens ondergedoken was"* en dus ernstige problemen had. Ook werd er op haar Facebookprofiel op 26 december 2015, de dag nadat verzoekster het ziekenhuis verliet, foto's van huwelijksdecor gepost met de boodschap *"gemengd inheems decor"* gevolgd door de woorden *"binnenkort zijn we in heel Europa"* wat een bijzonder lucide, vooruitziende en optimistische advertentie van een zakenvrouw is voor iemand die net - beweerdelijk gebroken - uit de gevangenis is ontsnapt en in angst leeft opnieuw gearresteerd te worden. Verder wijst de Raad erop dat aan verzoekster en haar raadsman reeds tijdens het CGVS-gehoor de kans werd gegeven om binnen de twee weken bijkomende uitleg over te maken over de mogelijk problematische Facebookberichten op haar profiel (*"Ik stel voor dat u met mevrouw overloopt welke posts voor haar eventueel problematisch kunnen zijn en dat u mij hierover later een reactie of uitleg verschaft."* gehoor, p. 13). Tot op heden wordt nagelaten nuttige toelichtingen te verschaffen voor de bedoelde Facebookberichten. Verzoeksters verklaringen in het verzoekschrift zijn dan ook een *post factum* poging de inconsequenties en onverzoenbare elementen in haar asielrelaas te verschonen, doch doen niets af van de teneur van haar Facebookberichten die wijzen op een onbezorgde levensstijl van een gegoed gezin dat binnenkort naar Europa vertrekt.

2.4.12. Dat verzoekster in werkelijkheid geen problemen kende met de Burundese autoriteiten in december 2015 wordt ook bevestigd door haar handelwijze, meer bepaald door de vaststellingen dat verzoekster op 29 januari 2016 Burundi verliet met een paspoort op haar naam en naar Tanzania reisde op 30 januari via Rwanda. Verzoekster keerde met hetzelfde paspoort terug op 15 februari 2016 via de luchthaven van Bujumbura om haar zoon aan een paspoort te helpen. Vervolgens keerde ze legaal op 24 februari 2016 met haar jongste zoon terug naar Tanzania. Ook haar zoon H. verkreeg op 25 februari 2016 een paspoort waarmee hij op 26 februari 2016 ook naar Tanzania ging via de luchthaven.

2.4.13. De beweringen in het verzoekschrift dat haar aanwezigheid vereist was voor het bekomen van het paspoort van H., dat zij dit paspoort verkreeg *“via het betalen van smeergeld, via bemiddeling”*, gezien corruptie wijdverbreid is en *“dat de grenzen en aldus de grenscontroles blijkbaar poreus is, daar waar in de periode waarin hij reisde er sprake was van een zeer groot contingent reizende personen”*, zijn niet dienstig, gezien zowel verzoeksters paspoort als dat van haar zoon hun werkelijke identiteitsgegevens bevatten en verzoekster aangeeft dat de paspoorten zelf authentiek zijn, waaraan ook het CGVS niet twijfelt. Aldus blijkt dat verzoekster en haar zoon meerdere keren regulier met officiële documenten op hun eigen naam via de luchthaven van Bujumbura het land hebben verlaten en zijn teruggekeerd. Verzoekster werd tweemaal gecontroleerd bij het verlaten van Burundi en eenmaal bij het terugkeren naar Burundi, en haar zoon werd eveneens gecontroleerd. Zelf al zouden de paspoorten frauduleus verkregen zijn, wat niet kan blijken, dient te worden vastgesteld dat verzoekster met haar minderjarige zoon nutteloze risico's namen en dat ze de gebruikelijke controles telkens zonder enige problemen doorliepen.

Waar verzoekster zich in het verzoekschrift afvraagt *“waarom de minderjarige zoon van de verzoekende partij zou vervolgd worden of gegijzeld worden in Burundi”*, gezien men *“eerst de hoofdverdachten, de hoofdoelen poogt aan te pakken”*, wijst de Raad op haar andersluidende beweringen in het verzoekschrift *“dat familieleden (p.104, 107, 116, 125, 130) of naasten (p. 110-111) worden aangepakt, het feit dat familieleden worden gearresteerd, vastgehouden of zijn verdwenen nadat men erin geslaagd is het land te verlaten (p. 166)”* (*“het Rapport final détaillé de la Commission d'enquête sur le Burundi, A/HRC/36/CRP.1/Rev.1, van 29 september 2018”*) en dat *“de Burundese autoriteiten heel vlug [menen] dat iemand gelieerd geacht wordt aan de tegenstanders van het regime”*, waaronder ook *“familieleden van oppositiepartijen en naar mensen die naar het buitenland vertrokken zijn”*. Bovendien verklaart verzoekster ook dat twee neven problemen kregen omwille van haar. Verzoeksters verweer is incoherent.

Dit klemmt te meer nu het ook geen eenmalig feit betreft maar een accumulatie van vrijwillige handelingen en gebeurtenissen met name, het verkrijgen van paspoorten, en meerdere grenscontroles door de Burundese autoriteiten die probleemloos verliepen. Dit ondermijnt wel degelijk de beweemde vrees van verzoekster te meer verzoekster bekend was met de grenscontroles daar ze geregeld naar het buitenland ging voor zaken onder meer naar Rwanda, Uganda, Kenya, Congo en Dubai en dat ook haar echtgenoot en zijn familie zaken deden en reisden naar de Golfstaten, het Verenigd Koninkrijk en China (zie CGVS-gehoor p. 4). Verzoekster kan niet overtuigen waar ze stelt in de negatieve belangstelling te staan van haar autoriteiten.

2.4.14. Betreffende de stelling in het verzoekschrift dat zij niet werd *“geconfronteerd met de gegevens in verband met het paspoort en dus daarover geen uitleg [heeft] kunnen geven”*, stelt de Raad dat verzoekster uiteraard bekend is met haar heen en weer reizen naar Burundi nu ze deze ook zelf verklaarde (zie CGVS-verslag p. 5-6).

Artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt echter uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

2.4.15. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot de Britse nationaliteit heeft, maar dat zij noch in Tanzania, noch in Europa, enige administratieve stappen heeft gezet om voor haar kinderen de Britse nationaliteit te verkrijgen. Ter terechtzitting stelt verzoekster zich hierover nooit geïnformeerd te hebben, wat strijdig is met haar verklaringen nu verzoekster wel degelijk bekend is met de mogelijke administratieve hinderpalen. In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat haar kinderen *“nooit in Engeland gewoond hebben”*, dat *“om uiteindelijk de Engelse nationaliteit te kunnen verwerven dienden de kinderen in Engeland te raken”*, dat zij voor haar kinderen de nationaliteit niet aanvroeg in Tanzania omdat de procedure *“jaren zou duren”*, omdat *“er geen medicamenten ter beschikking waren”* en omdat *“een dode niet meer [kan] reizen noch enige nationaliteit verwerven”* en dat de kinderen geen *“Engels”* spreken. Verzoeksters nalatige handelingen om (desgevallend in België) een naturalisatieprocedure te starten wijzen op een gebrek aan interesse. Van verzoekster, die getrouwd is met een Brits onderdaan met wie ze samen kinderen heeft, mag wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich reeds in Burundi dan wel Tanzania (waar zij na haar vlucht maandenlang verbleef) minstens de naturalisatieprocedure voor haar kinderen opstartte, zeker indien zij meent dat de kinderen internationale bescherming nodig hebben. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster en haar echtgenoot in plaats van deze procedure, (desgevallend een procedure van gezinshereniging), ervoor koos in Tanzania een persoon in te schakelen om een Schengenvisum te bekomen op basis van valse verklaringen en documenten (gehoor, p. 5-6) en naar België te komen in plaats van naar het Verenigd Koninkrijk, het land van herkomst van haar echtgenoot.

2.4.16. De medische attesten van 27 september 2016 - over verzoeksters HIV-status, slapeloosheid, psychologische problemen en een seksueel trauma - en het medisch attest van 8 mei 2017 - over verzoeksters HIV-status, kinderwens en haar verklaarde verkrachting in 2015 - doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). De Raad wijst erop dat verzoekster niet aannemelijk maakt in Burundi problemen te hebben zodat haar medische toestand bezwaarlijk kan verbonden zijn aan de motieven van haar asielaanvraag. Verzoekster toont met deze medische attesten evenmin aan dat ze niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de daarin vermelde problemen en trauma's van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Noch uit de attesten, noch uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeksters haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

2.4.17. De overige door verzoekster voorgelegde stukken - een foto van haar Burundese identiteitskaart, haar paspoort, een foto van het Brits paspoort van haar man, de paspoorten van haar zonen Ha. en I. en haar huwelijksakte - betreffen identiteitsgegevens die als dusdanig niet betwist worden.

2.4.18. Gelet op het voorgaande wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters arrestatie in (beweerdelijk) haar restaurant op 11 december 2015 omdat zij door de Burundese autoriteiten gelinkt zou worden aan opposanten van het regime. Uit de elementen van het administratief dossier en het verzoekschrift kan slechts blijken dat verzoekster met haar kinderen om andere redenen, zoals onder meer vermeld op haar Facebook, van persoonlijke/familiale/medische aard of commerciële redenen naar Europa is gekomen.

2.4.19. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters beweringen dat haar neven verdwenen zijn doordat ze bij haar hebben gewoond (*“Omdat ze bij ons woonden in Bwiza hebben mijn neven, het is een tweeling, problemen gekregen. We denken dat ze vermoord zijn. Toen hun vader gestorven is, zijn ze bij ons komen wonen. Zij zijn zoals een broer voor mij. [...] Ze zijn allebei verdwenen op hetzelfde moment.”*; gehoor, p. 11). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat dit werkelijk haar familieleden betreffen (dit kan evenmin blijken uit de voorgelegde *“Foto's (6 pagina's)”*). Evenmin kan blijken dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken (*“Les autorités burundaise doivent faire la lumière sur la disparition forcée des jumeaux B.S. et Bu.S. introuvables depuis le 27 novembre 2016”*, *“SOS-TORTURE BURUNDI REPORT no 51 published on 3rd DECEMBER 2016”* en *“Déclaration du FOCOD n° 027/2017 du 02 octobre 2017 sur les accusations mensongères du porte-parole de la police”*) verzoekster aanbelangen. Nergens worden de arrestatie, problemen of het vertrek van verzoekster, noch het verblijf van verzoeksters broer A. of haar echtgenoot in het buitenland vermeld.

Integendeel, het artikel *“Les autorités burundaise doivent faire la lumière sur la disparition forcée des jumeaux B.S. et Bu.S. introuvables depuis le 27 novembre 2016 ook te vinden via ndondeza.org”* stelt uitdrukkelijk dat B.S. geïdendeerd werd omdat hij voor FEDEX werkzaam was en omdat hij contact onderhield met zijn baas die in ballingschap verblijft en door de regering als *“staatsvijand”* wordt beschouwd. Dat B.S. enige tijd voordien teruggekeerd was van een zending in Kenia zou hem nog meer verdacht gemaakt hebben. Uit dit artikel blijkt voorts dat zijn tweelingbroer Bu.S., die werkloos was, per vergissing werd gearresteerd omdat hij verkeerdelijk verward werd met zijn tweelingbroer B.S.. Indien verzoekster werkelijk tot de dichte familiekring behoorde van deze tweeling en hiermee goed bekend was dan kan niet worden ingezien waarom verzoekster dit niet gedetailleerd tijdens het CGVS-gehoor heeft toegelicht, wat niet is gebeurd.

2.4.20. Aldus dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoekster bij het verlaten van haar land niet beantwoordde aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.21. In het verzoekschrift wordt echter gewezen op een arrest van de Raad van 8 januari 2018 (RvV 8 januari 2018, nr. 197 537), op het *“Report of the Commission of Inquiry on Burundi, Human Rights Council, 11-29 September 2017”* dat zou aangeven *“dat de leden van de verenigde naties prima facie de asielstatus dienen toe te kennen aan Burundese asielzoekers en het non refoulement beginsel respecteren alsmede het verlenen van bescherming aan vluchtelingen”* en op *“Rapport final détaillé de la Commission d'enquête sur le Burundi, A/HRC/36/CRP.1/Rev.1, van 29 september 2018”* met *“dezelfde conclusie”*. Verzoekster besluit hieruit dat *“de Burundese autoriteiten heel vlug [menen] dat iemand gelieerd geacht wordt aan de tegenstanders van het regime”*, waaronder ook *“familieleden van oppositiepartijen en naar mensen die naar het buitenland vertrokken zijn”*, en dat *“het feit dat een asielzoeker zijn land heeft verlaten om naar België te komen om er een asielaanvraag in te dienen, volgens de Raad voldoende [is] om de vervolging aan te tonen”*. Uit voornoemde informatie blijkt volgens verzoekster tevens *“dat Tutis door de overheid meer geïdendeerd worden”*.

2.4.22. In wezen stelt verzoekster dat door haar verblijf in België haar een politieke opinie zal worden toegedicht zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, e) dat stelt: *“het begrip “politieke overtuiging” houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden”*.

Dit dient samen te worden gelezen met artikel 48/6, § 5, a) en d) van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

(...)

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

(...)

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

(...).”

2.4.23. De commissaris-generaal heeft dit ook vastgesteld en motiveert in de bestreden beslissing dat *“De objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Burundi “lot van de Burundese die in België/in Europa verbleven en gerepatriëerd worden” van juli 2017, die aan het dossier werd toegevoegd), vermeldt geen gedwongen repatriëring sinds de crisis van 2015 en ook geen enkel concreet en gedocumenteerd geval van Burundese die zouden zijn mishandeld of gevangen gehouden in geval van terugkeer naar hun land alleen omdat ze in België verbleven. Hoewel sommige bronnen de aanwezigheid van Burundese overheidsagenten in België bevestigen, alsook het feit dat een Burundese die in het koninkrijk verbleef, door het Burundese regime als verdacht kan worden beschouwd in geval van terugkeer naar zijn land, zou dit risico in geval van terugkeer alleen bewezen zijn voor personen van wie de Burundese autoriteiten menen dat ze behoren tot of sympathie koesteren voor de oppositie.”*

2.4.24. Aldus moet bij het beoordelen van de vrees voor vervolging bij de terugkeer naar Burundi na een verblijf in België, gelet op artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet “*alle relevante feiten*” en ontwikkelingen van het Burundese regime op het ogenblik van de uitspraak in rekening worden gebracht. Hiertoe werd landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en bij het verzoekschrift. De Raad stelt hierbij vast dat de “*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*” van 31 maart 2017 steunt op een bijzonder lange lijst van geschreven en audiovisuele bronnen (zie blz. 47 tot 89).

Politieke evolutie in Burundi

2.4.25. Vooreerst (zie “*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*” van 31 maart 2017) is nuttig vast te stellen dat het politieke evenwicht in Burundi nog steeds zoek is, het beleid stelselmatig verhardt en de relatie tussen Burundi en België verslechtert alsook de situatie van Burundese vluchtelingen.

In oktober 1993 werd een poging tot staatsgreep door elementen uit het overwegend Tutsi-leger tegen de democratisch gekozen Hutu-meerderheidsregering verijdeld. President Ndadaye en verschillende van zijn medewerkers worden vermoord en democratische instellingen worden gedestabiliseerd. De putsch leidde tot een ongeveer tien jaar durende burgeroorlog, waarbij honderdduizenden mensen om het leven kwamen. Het Burundese leger, dat voornamelijk uit Tutsi bestond, streed tegen verschillende Hutu-rebellengroepen, waarvan de twee belangrijkste de Congrès national pour la défense de la démocratie - Forces pour la défense de la démocratie (CNDD-FDDD) en de Forces nationales de libération (FNL) waren.

Voormalige president Pierre Buyoya kwam na een nieuwe militaire staatsgreep in 1996 opnieuw aan de macht. Het in 2000 ondertekende vredesakkoord van Arusha (1998) en de grondwet van 2005 voorzagen in een gegarandeerde vertegenwoordiging van Hutu's en Tutsi's in de overgangsregering en -parlementaire vergadering, het leger en de lokale overheid.

In november 2003 ondertekenden de CNDD-FDDD met de overgangsregering een staakt-het-vuren-overeenkomst. De CNDD-FDDD-strijders voegen zich vervolgens bij de veiligheidstroepen, zoals het leger en de politie, en de beweging wordt omgevormd tot een politieke partij. Bij de eerste naoorlogse verkiezingen in 2005, die grotendeels als vrij en geloofwaardig werden beschouwd, won de CNDD-FDDD en Pierre Nkurunziza werd tot president aangesteld.

De volgende parlements- en presidentsverkiezingen van 2010 werden door de meeste oppositiepartijen geboycot. Hierdoor behaalde de CNDD-FDDD een verpletterende overwinning en verkreeg aldus de controle over de Burundese staatsinstellingen.

2.4.25.1. Volgens International Crisis Group (hierna: ICG) wordt de tweede ambtstermijn van Nkurunziza gekenmerkt door een postelektorale onderdrukking, een toename van corruptie, een inkrimping van het politieke speelveld en een streven naar meer macht (“*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 7). Deze verharding van het Burundese regime zet zich door in alle politieke en institutionele geledingen.

2.4.25.2. In april 2015 leidt de aankondiging van de kandidatuur van president Nkurunziza voor een derde ambtstermijn tot een nieuwe crisis. Voorafgaand aan zijn herverkiezing in 2015, elimineerde de president elke oppositie binnen zijn partij, CNDD-FDD. Nadat verschillende prominente politici en hoogwaardigheidsbekleders in ballingschap gingen, plooit het regime zich steeds verder terug op de harde kern van de regerende partij, namelijk de strijders van de “*maquis*”, hetgeen gepaard gaat met een terugkeer naar de methoden, de mentaliteit en het discours uit de burgeroorlog (“*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 8-9).

2.4.25.3. De door de COI vastgestelde autoritaire logica van het regime werd nog versterkt na de staatsgreep van 13 mei 2015 (zie rapport van de Internationale Federatie voor de Mensenrechten (hierna: FIDH) en de Ligue Burundaise des Droits de L'homme (hierna: ITEKA), “*Burundi: Répression aux dynamiques génocidaires*”, p. 11). Als rechtvaardiging voor de ver doorgedreven controle op het land beroept de CNDD-FDD zich, volgens voornoemd rapport, op de klassieke retoriek waarbij de Hutu-meerderheid zich dient te wapenen tegen een terugkeer van de onderdrukkende militaire macht van de Tutsi's, zoals ook uit de staatsgreep zou blijken. De herverkiezing van president Nkurunziza heeft volgens deze informatie geleid tot meer geweld, gekenmerkt door een toename van (buitengerechterlijke) executies, folteringen, massa-arrestaties en willekeurige detenties door de Burundese veiligheidsdiensten, maar ook aanvallen door gewapende niet-identificeerbare individuen (FIDH en ITEKA, “*Burundi: Répression aux dynamiques génocidaires*”, p. 29).

2.4.25.4. De “COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire”, p. 9-10) stelt dat betogingen van het maatschappelijk middenveld (société civile) als een rechtstreekse bedreiging voor het regime worden gezien. Verschillende daarin geciteerde bronnen rapporteren over ernstige meedogenloze mensenrechtenschendingen voornamelijk begaan door staatsagenten bij “*elke vorm van dissidentie [.....] echte of ingebeelde*”, in een “*cultuur van paranoïa, angst, wantrouwen* » (zie onder meer: IGC « *Union africaine et crise au Burundi: entre ambition et réalité Briefing de Crisis Group N°122* », Addis-Abeba/Nairobi/Bruxelles, 28 september 2016). Ondertussen houdt de Burundese regering in 2016 vol dat in het gehele land vrede en veiligheid heersen.

2.4.25.5. Hoewel er begin 2016 een daling van buitengerechtelijke executies werden waargenomen en gewapende confrontaties en granaataanvallen zeldzaam werden, maken verschillende bronnen melding van verdachte verdwijningen, van willekeurige arrestaties en van folteringen, binnen een klimaat van terreur (“COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire”, p. 7-11, 24-28). Meerdere bronnen waarschuwen dat de kalmte misleidend is. Zo stelt het “*Rapport de l'enquête indépendante des Nations Unies sur le Burundi du 20 septembre 2016, établie conformément à la résolution S-24/1*” van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties vast, dat het Burundese regime een ware persoonlijkheidscultus in hoofde van de president aanhoudt en categoriek ontkent dat mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen. Hierbij wordt gewezen op een repressie die discreter en verhuld, maar tevens systematischer is geworden. Dit wordt ook bevestigd in “*Le gouvernement burundais accentue la répression par crainte de la dissidence*” van 26 oktober 2016 van Human Rights Watch (hierna HRW) (“COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire”, p. 7-10) waarin de pogingen van de Burundese regering om de crisis toe te dekken om het land vreedzaam te doen voorkomen worden gemeld, door onder andere elke vorm van (echte of denkbeeldige) dissidentie of oppositie te verhinderen.

2.4.25.6. Binnen dit klimaat trachtten de Tanzaniaanse en Oegandese vertegenwoordigers van de Oost-Afrikaanse Gemeenschap -echter zonder resultaat- te mediëren. Verschillende voorstellen van de Afrikaanse Unie en van de Verenigde Naties, zoals het sturen van mensenrechtenwaarnemers, een vredesmacht of politieagenten die gemachtigd zijn om burgers te beschermen, konden niet worden uitgevoerd wegens gebrek aan samenwerking met of weigering van de Burundese regering. In tegendeel, de Burundese regering klaagde in oktober 2016 het voornoemd rapport van de Verenigde Naties aan, verklaarde de auteurs van het rapport van “*persona non grata*”, zette de samenwerking stop met de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties, verliet het Internationaal Strafhof, schorste vijf Burundese mensenrechtenorganisaties en schrapte vijf andere (FIDH en ITEKA “*Burundi: Répression aux dynamiques génocidaires*”, p. 12).

Relatie Burundi-België

2.4.25.7. Intussen wordt de relatie tussen Burundi en België problematisch. Burundi acht zichzelf het slachtoffer van een internationaal complot, met België als voornaamste vijand (“COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire”, p. 11). Burundi trekt in oktober 2015 de accreditatie in van de Belgische ambassadeur te Bujumbura. Door de regeringspartij CNDD-FDD werd beweerd dat de dadvers van de staatsgreep worden gehuisvest in of minstens gevoed door de landen van de Europese Unie. In november 2015 stelde de partijvoorzitter van CNDD-FDD dan weer dat de afkeuring van de mensenrechtenschendingen in Burundi door eerste minister Louis Michel louter was ingegeven ter bescherming van de financiële en militaire belangen van België met het oog op de herkolonisatie van Burundi (zie “COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire”, p. 11, met verwijzing naar IWACU, “*Burundi-Belgique: Une brouille diplomatique*” van 17 november 2015). Uit de artikelen “*Le Burundi et la Belgique tentent d'apaiser les tensions*” Jeune Afrique, 22 november 2016 en “*Violente charge du secrétaire général du CNDD-FDD contre la Belgique*” IWACU, 28 november 2016 (“COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire”, p. 11) blijkt dat Burundese regeringsleden aanstoot namen aan de Belgische conferentie “*Qu'est-ce qui empêche la communauté internationale d'agir et de protéger le peuple burundais?*” van 20 november 2016. Burundi meent dat België aanspoort op etnische verdeeldheid, België aan de oorzaak lag van de staatsgreep, omdat België de “*putchisten*” onthaalt, en België ook de rebellie in Rwanda gesteund en gefinancierd heeft.

2.4.26. André Guichaoua, professor aan de Universiteit van Parijs en specialist Burundi, bevestigt in “*Violente charge du secrétaire général du CNDD-FDD contre la Belgique*” (Deutsche Welle, 16 december 2016, zie “COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire”, p. 11) dat België een doelwit is vanwege de aanwezigheid van veel Burundese opposanten op het Belgisch grondgebied, waaronder enkele vooraanstaande persoonlijkheden.

De Burundese diaspora heeft zich gegroepeerd tot “CNARED (*Conseil National pour le respect de l'Accord d'Arusha pour la Paix et la Réconciliation au Burundi et de l'Etat de droit*) met zetel te Brussel en de vertegenwoordigers van de oppositie binnen CNARED kwamen in januari 2017 samen te Leuven om een gezamenlijke strategie op te stellen tegen het Burundese regime (“*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 20 met verwijzing naar “*Burundi: anatomie du troisième mandat*” van 20 mei 2016 van ICG, p. 18; “*Burundi: les opposants en exil décident d'un plan d'action contre le président Nkurunziza*” Jeune Afrique van 23 januari 2017; “*Burundi: l'opposition en exil s'organise autour d'un forum commun*” RFI, 23 januari 2017).

Burundese vluchtelingen

2.4.27. Ten slotte wijst de Raad op de situatie van Burundese vluchtelingen in het algemeen. De Burundese “*Service National de Renseignements* (hierna: SNR) zou alomtegenwoordig zijn en - in samenwerking met de andere politiediensten - inreizende en vertrekkende onderdanen in het oog houden, waardoor grenscontroles eerder oppositiefilters geworden zijn (“*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 40 met verwijzing naar FIDH en ITEKA, “*Burundi: Répression aux dynamiques génocidaires*” november 2016, p. 103 en “*Réfugiés burundais: fuir la répression*” van 19 oktober 2016 van International Crisis Group).

2.4.28. Voornoemde informatie maakt nog melding van infiltratie van Burundese veiligheidsdiensten in vluchtelingenkampen, in de Burundese buurlanden en in mensenrechtenorganisaties, en van een risico op ondervragingen en arrestaties bij een terugkeer naar Burundi vanuit een buurland (“*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 11, 34, 40). Anders dan wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, is de infiltratie dan ook niet hypothetisch.

2.4.29. Ook de interne controle wordt verder verscherpt in Burundi. In februari 2016 werd “*le cahier de ménage*” (huishoudboekje) ingevoerd, waarin op straffe van arrestatie of boete de identiteitsgegevens en bewegingen van ieder familielid moeten worden bijgehouden, om het personenverkeer van Burundezers (nog beter) te kunnen controleren (“*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 44-45).

2.4.30. Journalisten, experts en academici zijn het globaal eens over het overwegend politiek en niet-etnisch karakter van de crisis in Burundi (“*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 23). VN-rapporten van juni 2016 en februari 2017 maken melding van de massa-arrestaties van gewone burgers zoals straatverkopers, bedelaars en kinderen, onder het mom van inbreuken op de veiligheid of louter omwille van het reizen naar andere provincies of het buitenland. Ze maken zich anderzijds ook ernstig zorgen over de algemene tendens van een etnische retoriek door de regering, die tot een onbeheersbare spiraal kan leiden, ook buiten de grenzen van Burundi. Dit is des te meer nefast nu de integratie van etnische groepen de kern was bij de tenuitvoerlegging van het Akkoord van Arusha (“*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 25). Anderzijds benadrukt het “*African center for Strategic studies*” dat er ruim 400.000 Burundese vluchtelingen in de buurlanden van Burundi verblijven, waarvan de grote meerderheid Hutu zijn. Dit onderlijnt volgens deze studie de multi-etnische aard van de politieke oppositie (“*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 38).

2.4.31. Een diplomatieke bron en de directeur en medewerker van een Burundese mensenrechtenorganisatie menen dat het loutere verblijf in België tijdens de crisis niet afdoende is om bij een terugkeer problemen te kennen (“*COI Focus: Burundi: Sort des ressortissants burundais qui ont séjourné en Belgique/en Europe en cas de retour*” van 26 juli 2017). Anderzijds blijkt uit deze informatie dat een Burundese journalist in ballingschap en een Burundese journalist in Burundi menen dat een link met België voor problemen kan zorgen bij terugkerende Burundezers en een medewerker van een Burundese mensenrechtenorganisatie oordeelde dat terugkeerders vanuit het buitenland - en zeker vanuit Rwanda of België - beschouwd worden als verdacht en als opposanten. Het rapport FIDH en ITEKA “*Burundi: Répression aux dynamiques génocidaires*” november 2016 (p. 103) (zie “*COI Focus: Burundi: Situation sécuritaire*”, p. 9) geeft aan dat de SNR individuen die als opposanten worden aanzien aan de grens arresteert zodat ze het land niet kunnen betreden of verlaten.

2.4.32. Uit het voorgaande volgt dat, hoewel de geraadpleegde bronnen tot nu toe geen gedocumenteerde gevallen van asielzoekers vonden die vanuit België naar Burundi zijn teruggekeerd (en mogelijk worden vervolgd), het evenwel duidelijk is dat Burundese terugkeerders vanuit België in de (negatieve) aandacht komen staan van de Burundese autoriteiten. Bij verdenking van behoren tot of sympathie voor de oppositie riskeert een dergelijke terugkeerder te worden vervolgd vanwege zijn (toegeschreven) politieke overtuiging.

2.4.33. Uit voorgaande dient te worden vastgesteld dat de situatie in Burundi complex is en niet lineair. Tevens blijkt het regime op zichzelf teruggeplooid, autoritair en heerst een cultus rond de president waardoor oppositie naast een politieke ook een persoonlijke connotatie heeft. Mensenrechtenschendingen worden door alle omringende landen, de Afrikaanse Unie, de Europese Unie en de Verenigde Naties veroordeeld. De vraag tot overleg wordt afgewezen door de Burundese overheid. Burundi aanvaardt geen van de opgestelde mensenrechtenrapporten en meent het slachtoffer te zijn van een internationaal complot waarin België een speciale rol inneemt.

2.4.34. De bestreden beslissing stelt hierover : *“De objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Burundi “lot van de Burundezen die in België/in Europa verbleven en gerepatriëerd worden” van juli 2017, die aan het dossier werd toegevoegd), vermeldt geen gedwongen repatriëring sinds de crisis van 2015 en ook geen enkel concreet en gedocumenteerd geval van Burundezen die zouden zijn mishandeld of gevangen gehouden in geval van terugkeer naar hun land alleen omdat ze in België verbleven”*. Hieruit kan blijken dat de situatie in Burundi ernstig wordt geacht. Indien er inderdaad geen gedwongen repatriëringen werden uitgevoerd sedert de crisis van 2015, dan is redelijk aan te nemen dat er geen enkel concreet en gedocumenteerd geval is van Burundezen die mishandeld of gevangen werden gehouden in geval van vrijwillige terugkeer naar hun land alleen omdat ze in België verbleven. Dit zou immers een onvoorzichtige en foutieve inschatting veronderstellen van de vrijwillige terugkeerder.

2.4.35. De Raad stelt een verontrustende ontwikkeling van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van Burundi vast alsook de onvoorspelbare wijze waarop deze worden toegepast door zowel de bevoegde (politie, leger en veiligheidsdiensten) als hiertoe wettelijk onbevoegde maar in de praktijk toegelaten organisaties (waaronder de Imbonerakure of de jongeren van CNDD-FDD (zie administratief dossier COI Focus: *“Burundi: Situation sécuritaire”*, p. 15-16; *“COI Focus: Burundi: Sort des ressortissants burundais qui ont séjourné en Belgique/en Europe en cas de retour”* 26 juli 2017, p. 5-6; *“Report of the Commission of Inquiry on Burundi”* van 11-29 september 2017, conform VN resolutie “33/24”).

2.4.36. *In casu* blijkt aldus dat verzoekster, die geen politiek (oppositie)profiel had en geen problemen kende met de Burundese autoriteiten toen zij uit Burundi vertrok en om andere persoonlijke migratieredenen naar Europa is gekomen, thans het voordeel van de twijfel dient te genieten. De Raad wijst hierbij op de huidige politieke situatie in Burundi - zijnde de verharding van het Burundese regime, en in het bijzonder de verslechtering van de relatie tussen Burundi en België - en anderzijds gelet op haar specifiek profiel, zijnde een Tutsi-vrouw die getrouwd is met een Brits onderdaan die jarenlang in het buitenland verbleef, tijdelijk terugkeerde naar Burundi en sedert verzoeksters komst naar België ook van het Verenigd Koninkrijk naar België verhuisde.

2.4.37. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK